

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

ВІОЛІНА СИТНІК

**БЕЗ ВИНИ
ВИННИЙ**

Харків
«ФОЛІО»
2024

Вона прокинулася від яскравих променів, які били просто в очі. Повернула голову в один бік, другий, затулилася рукою, однак бісові сонячні зайчики все одно проникали під повіки, ковзали по носі й своїм мерехтінням до чортиків її дратували. Груді, мов обценьками, стисло від злості: ну, невже так складно не чіпати вранці ті жалюзі? Роздратовано перевернулася зі спини на бік, накинула на голову ковдру, та враз зірвалася на ноги, затулила рот руками й чкурнула в туалет.

Він посторонився, даючи їй дорогу, винувато закусив губу й непомітно сховав невеличке дзеркальце в задню кишеню джинсів. «Не дуже вдалий жарт...» — стенив плечима. Переключ тацю, яку раніше тримав однією рукою, на тумбу й прислухався: здається, уже не блює, тільки кашляє. Злегка постукав у двері.

— Мала, ти як там? — запитав стурбовано й притулив вухо до дверей.

До слуху донісся звук зливу води, затим клацнув замок. Він обережно причинив двері й зазирнув усередину: схилившись над умивальником, Регіна хлюпала собі в обличчя хо-

лодною водою. Прополоскавши рота, змріяла його важким поглядом.

— А ти сам як гадаєш? Знаєш, вагітність — це не приємна прогулянка морським узбережжям.

З її носа зірвалася краплинка води й розбилася об темно-коричневу плитку вбиральні. Ігор увіп'явся в неї поглядом: така хворобливо худорлява! Ребра аж просвічуються крізь тонку, як пергамент, бліду шкіру. Хвилясте каштанове волосся під час сну сплуталося і неслухняними прядками стирчало врізнобіч. На видовженому обличчі не було й кровинки, а губи мали якийсь синюватий відтінок.

«Один необережний рух, — промайнуло в його голові, — і вона зламається, розлетиться на друзки, як одна з тих вишуканих колекційних порцелянових ляльок, які я нещодавно бачив у музеї, куди навідувався по роботі».

Регіна, похитуючись, пройшла повз нього, ковзнула очима по таці, на якій помітила свіжі круасани з її улюбленої пекарні неподалік, та склянку соку. «Як романтично», — похмуро подумала вона, щосили ігноруючи теплу хвилю зворушення, яка народжувалася десь у животі. До горла раптово підкотився клубок, і вона швидко його проковтнула. Так і до сліз недалеко. Очі останнім часом постійно на мокрому місці.

Одним махом перекинула склянку соку й відвернулася, навіть не подякувавши. Нема чого балувати його зайвою увагою — ще невідомо, скільки часу він затримається в її житті.

— З якого приводу оця ванільна хрінь? — запитала на-смішкувато, збиваючи подушку зі свого боку.

Ігор поморщився, але промовчав. Поплескав руками по кишенях, роззирнувся на розгардіяш у спальні й, помітивши ключі від свого «ланоса», затиснув їх у кулак. Уже з передпокою крикнув:

— Я на роботу, а то й так спізнююсь. З'їси щось, бо тебе скоро вітром знеситиме, — і гримнув дверима.

— Образився, — виснувала Регіна й підійшла до вікна, щоб провести його хоча б поглядом. Величезний, як ведмідь, м'язистий, широкоплечий. І ніжний, як щеня. А ще — такий відданий.

Він був одягнутий у класичні сині джинси, темну стьобану куртку та важкі зимові черевики. Форму носив зрідка, лише коли це вимагалось: на якийсь офіціоз, нагородження чи щось таке. Підійшовши до автівки, Ігор натягнув чорну плетену шапку на короткий їжачок на голові, пошкрябав триденну темну щетину на обличчі та всівся на водійське місце. Він ніколи навмисно не намагався сподобатися, але всупереч своїй кремезній статури, похмурому обличчю та колночому погляду, які мали б відлякувати, привертав увагу багатьох жінок.

— Інші на моєму місці вже сцяти б окропом, прибравши до рук такого, як Зацерківний, — промовила вголос Регіна. — Інші, та не я.

Різко зашторила вікно, схопила круасан і вгризлася в нього зубами. Жувала неспішно, прислухаючись до самої себе,

чи не підкрадається знову нудота. Вагітність витягувала з неї всі соки. Дитина всередині не мала жодних гастрономічних уподобань. Регіні не хотілося ні солоного, ні солодкого, ні м'ясного, ні борошняного, лише блювати — вивертати зі свого шлунка всю жовч разом із тими крихтами їжі, які вдалося проковтнути трохи раніше.

Дівчина підійшла до величезного дзеркала на шафі-купе й глянула на своє відображення. Ігорева футболка висіла на ній, як на опудалі. Стягнула її і залишилася в одних світлих бавовняних трусиках. Обернулася і глипнула на себе через плече: на ребрах, як на арфі, грати можна. Вона й раніше не мала апетитних форм, але нинішня її худоба набула страхітливого вигляду.

— Так, були в тебе, Регіно, і кращі деньки... — проказала із зітханням. — Нині в жодний пристойний клуб не взяли б...

«Це якби Зацерківний дозволив виступати, — пронеслося в голові, але за мить цю думку змінила інша: — а хто б питав у нього дозволу?»

Труснувши головою, Регіна стала боком і повільно опустила очі на свій живіт. Він усе ще був майже пласким, лише трішки випинався, як наче вона щойно добре поїла. Неквапом, навіть із якимось острахом, торкнулася його кінчиками холодних пальців. Шкіру одразу промурашило, тому вона різко відсмикнула руку.

Минув місяць відтоді, як Регіна дізналася, що вагітна, але вона й досі не розібралася, що відчуває і як їй жити далі. Не

мала приятні до згусточка всередині неї, але водночас навіть думати не хотіла про аборт. Це ж її останній шанс на материнство. А час минав, і рішення треба було приймати вже зараз.

Регіна глибоко вдихнула й напнула живіт — хотіла бачити, який вона матиме вигляд на пізніших термінах. Її зовсім не турбувала власна зовнішність, чхала вона на це, просто подумала, що коли побачить себе зі справжнім пузом, то, можливо, прокинеться материнський інстинкт. Але всередині було порожньо, хіба клята нудота ледь чутними хвилями починала десь здалеку накочувати. Та й, власне, щодо термінів, вона й досі не знала, на якому місяці вагітності, бо відмовлялася піти до лікаря та стати на облік. Вирішила поки що ігнорувати проблему — перечепилася об це слово, бо хіба може ні в чому не винна дитина бути проблемою? — ігнорувати цю ситуацію, доки не припече.

— Мала, ти мусиш піти в лікарню, — Регіна пригадала, як днями Ігор їй укотре виносив мозок. — Якщо не думаєш про своє здоров'я, то хоча б подумай про наше маля.

Регіна спопелила його поглядом і відчеканила зі злістю:

— Моє! Моє маля!

— Доки існує хоча б один шанс, що воно моє... — спаленів Зацерківний, і його жовна почали ходити ходором. Височів над нею, як гора, і безсильно стискував і розтискував кулаки. — ...а навіть якщо й ні, ми — сім'я! Коли ти нарешті затишиш це, Регіно?

— А тобі не здається, що увесь світ проти нас, Ігорю? Коли ми нарешті вирішили дати шанс нормальним стосункам, сталося ось таке... — вона штрикнула пальцем собі в живіт, а потім її обличчя враз позеленіло, горло стисло судомою, і вона полетіла до вбиральні.

— Мала, у нас ніколи не було нормальних стосунків. Напевно, норма — це не про нас, — Ігор говорив глухо, притулившись чолом до дверей туалету. Його серце розривалося від почуттів до цієї тендітної не то дівчини, не то жінки. Кохав її так, що аж було боляче. — І чи не часто ти блюєш? Може, малечі потрібна якась лікарська підтримка? Припини думати лише про себе!

— Я всього лише вагітна, Зацерківний! Раніше жінки на жодні обліки не ставали й у полі народжували, а тому не мороч мені голову й дуй у відділок, дай нормально попрацювати! Книжка сама себе не допише. Видавництво й так постійно перепитує, коли вже здам рукопис.

Ігор лише втомлено зітхнув і вийшов з квартири.

— Так треба... — прошепотіла Регіна в пустоту і ще раз запевнила себе в правильності рішення: не підпускати близько до серця Ігоря. Хтозна, чи він із нею надовго. Сьогодні каже, що любить, а завтра, гляди, й зненавидить. Краще ставитися до нього, як до вимушеного сусіда, тому коли він з'їде, їй буде пофіг.

Регіна виринула зі спогадів, натягнула знову футболку, м'які піжамні штани, провела кілька разів гребінцем по не-

слухняному волоссю, яке вже діставало пліч, і пірнула в кубельце з ковдр та подушок. Відкрила рукопис про Арсена, подумки виправила себе: «Про Пророка», перечитала останнє речення, а потім, скосивши очі на живіт, голосно промовила:

— Я обов'язково з'ясую, що до тебе відчуваю, але поки що в голові такий безлад... Дай розберуся з твоїм татусем, ок? І я тебе не боюся.

«Не боюся ж?»

2

Капітан поліції Ігор Зацерківний швидко збіг сходами, і коли вискочив із темного під'їзду, де хтось знову викрутив лампочку, аж затулив очі рукою. Навколо панувала суцільна білість: проміння лютого сонця відбивалося від іскристого снігового покриву, який весело поскрипував під ногами при кожному кроці, а з рота виривалися клуби такої само молочно-білої пари. На електричних дротах, вкритих памороззю, жваво виспівували арії горобці. Поруч двірник, вбраний, як капуста, у кілька шарів одягу, монотонно дер жорсткою мітлюю тротуар.

Ігор похукав на руки, енергійно потер їх і попрямував до своєї автівки. Під ногами щось хруснуло. Опустив погляд долу й побачив, що наступив на замерзлий букет троянд.

«Якийсь бідака не дочекався дами серця, — промайнула думка. — Краще б і я квітів купив».